

90- Truyện Phật Độ Vương Tử Hộ Quốc Xuất Gia

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới rừng cây Thổ-la, thuộc nước Câu-tỳ-la.

Bấy giờ, Đức Phật khởi ý nghĩ: “Nay Ta nên đến hóa độ vương tử Hộ Quốc, giúp cho vương tử xuất gia”.

Nghĩ xong, Đức Phật liền dẫn đầu các Tỳ-kheo vào cung. Khi chân vừa bước đến cổng thành, thì trời đất rung chuyển sáu cách, hoa trời tuôn rải như mưa.

Lúc ấy Đức Phật phóng ánh sáng rực rỡ chiếu khắp trong thành, khiến cho người mù thấy được, người điếc nghe được, người câm nói được và người què đi được.

Wương tử thấy ánh sáng, khen là việc chưa từng có, liền đến chỗ Phật. Thấy Đức Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, oai nghi khoan thai, vương tử vui mừng, đánh lễ dưới chân Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên, Đức Phật liền giảng nói pháp Tứ đế cho vương tử nghe. Tâm ý được mở tỏ, Vương tử chứng quả Tu-đà-hoàn.

Sau khi chứng được Sơ quả, vương tử định trở về gặp vua cha, trong lòng khen ngợi công đức của Đức Phật: “Nếu Đức Thế Tôn ở thế gian, Ngài sẽ là vị Chuyển luân thánh vương, thống lãnh bốn cõi thiên hạ, bảy thức báu theo mình, đi đâu cũng được tự tại... mà Ngài còn xả bỏ tất cả, để xuất gia nhập đạo. Huống chi ta đây mà không thể theo Phật xuất gia hay sao?”

Nghĩ xong, vương tử liền đến thưa vua cha:

–Cúi xin phụ vương rủ lòng thương xót cho phép con được xuất gia theo Đức Phật.

Nghe thái tử xin xuất gia, vua Tu-đề không chấp nhận. Từ đó, thái tử sinh ra buồn bã và bỏ ăn một ngày, hai ngày, cho đến sáu ngày. Lúc ấy các quan thấy thái tử đã bỏ ăn sáu ngày, nên quỳ tâu với vua:

–Thái tử bỏ ăn đã sáu ngày nay, e rằng khó sống được, cúi xin đại vương cho thái tử xuất gia, để cha con còn được thấy nhau.

Sau khi nghe các quan nói, vua Tu-đề mới bằng lòng cho thái tử xuất gia. Lúc ấy thái tử liền đến chỗ Phật, cầu xin xuất gia.

Đức Phật liền gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc vương tử tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành vị Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được trời, người tôn kính.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo vương tử Hộ Quốc đời trước đã gieo trồng phước lành gì, mà nay được sinh ra trong cung vua, xuất gia chưa bao lâu đã được chứng quả như thế?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các vị hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại có vị vua tên là Tỳ-đề dấy binh giao chiến với vua nước láng giềng.

Lúc ấy vua láng giềng bị thua và dẫn binh chúng tháo chạy. Khi chạy đến chỗ đồng trống, đang lúc gặp trời nắng hạn, không có đồng cỏ và nguồn nước, nên vua và quân lính bị đói khát gần chết. Đoàn người bèn đến chỗ một vị Bích-chi-phật, được vị Bích-chi-phật này chỉ cho chỗ có đồng cỏ và nguồn nước.

Qua được cơn đói khát, vua dẫn đoàn quân trở về nước mình, lòng vui mừng khôn

tả. Lúc ấy vua nói với các quan:

–Chúng ta thoát được cơn đói khát là nhờ ân đức của vị Bích-chi-phật, vậy nay ta phải thiết lễ để cúng dường vị Bích-chi-Phật ấy. Nói xong, vua bèn cho người sắm sửa các thức ăn ngon, rồi thỉnh vị Bích-chi-phật vào cung để cúng dường. Sau khi thọ cúng, vị Bích-chi-phật bèn nhập Niết-bàn.

Lúc ấy vua Tu-đề cùng các quan, hậu phi và thế nữ đều than khóc thảm thiết. Vua thân lấy xá-lợi Phật rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn thứ báu để cúng dường xá-lợi. Nhờ công đức này cho nên trong nhiều đời vị vua ấy không bị đọa địa ngục, súc sinh ngã quý; thường sinh lên cõi trời, cõi người, được giàu sang sung sướng, thọ hưởng sự an vui cõi trời, cho đến ngày nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Đức Phật lại bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vua Tu-đề lúc bấy giờ, nhờ công đức cúng dường vị Bích-chi-phật, nên nay gặp Ta, được xuất gia và chứng đắc đạo quả.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

